

HU

HU

HU

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK BIZOTTSÁGA

Brüsszel, 22.12.2008
COM(2008) 888 végleges

A BIZOTTSÁG JELENTÉSE

**a kölcsönös elismerés elvének a pénzbüntetésekre való alkalmazásáról szóló, 2005.
február 24-i 2005/214/IB kerethatározat 20. cikke alapján**

A BIZOTTSÁG JELENTÉSE

a kölcsönös elismerés elvének a pénzbüntetésekre való alkalmazásáról szóló, 2005. február 24-i 2005/214/IB kerethatározat 20. cikke alapján

1. BEVEZETÉS

1.1. Előzmények

A 2005/214/IB kerethatározat a kölcsönös elismerés elvét alkalmazza az igazságügyi és közigazgatási hatóságok által kiszabott pénzbüntetésekre annak érdekében, hogy elősegítse az ilyen büntetéseknek a büntetés kiszabása szerinti tagállamtól eltérő tagállamban való végrehajtását. Az Európai Unió Tanácsa 2000. november 29-én állapodott meg, hogy – összhangban a tamperei következtetésekkel – e dokumentum elfogadásának elsőbbséget biztosítanak a kölcsönös elismerés elvének a büntetőügyekben hozott határozatokra való alkalmazására vonatkozó intézkedési programon belül.

A kerethatározat valamennyi olyan bűncselekményre alkalmazandó, amelyre pénzbüntetés szabható ki. A kerethatározatban felsorolt 39 bűncselekmény vonatkozásában eltörölték a kettős büntethetőség ellenőrzését.

1.2. A tagállamok által küldött értesítések

2008 októberéig a Bizottság az alábbi tizenegy tagállamtól kapott értesítést a kerethatározat rendelkezéseinek a belső jogba történő átültetéséről: AT, CZ¹, DK, EE, FI, FR, HU, LT, LV, NL, SI². Az alábbi tizenhat tagállamtól nem kaptunk értesítést: BE, BG, CY, DE, EL, ES, IE, IT, LU, MT, PL, PT, RO, SE, SK, UK.

1.3. Módszer és értékelési szempontok

A kerethatározat 20. cikke úgy rendelkezik, hogy a Bizottság 2007. március 22-ig jelentést készít azokról a tagállami intézkedésekről, amelyek célja, hogy e jogi aktusnak megfeleljenek. A jelentés elkészítése azért késett, mert a kerethatározat által eredetileg kitűzött határidőig kevés értesítés érkezett.

A kerethatározat – jellegéből adódóan – az elérendő eredmények tekintetében kötelező a tagállamokra, a végrehajtás formájának és eszközeinek megválasztása a nemzeti hatóságok feladata (a következő kritériumok alapján: egyértelműség, jogbiztonság, hatékonyság). A kerethatározatok nem járnak közvetlen hatállyal. Az összhangban álló értelmezés elve azonban az Európai Unióról szóló szerződés VI. címének összefüggésében elfogadott kerethatározatok vonatkozásában is kötelező³. Mivel a Bizottság nem rendelkezik olyan felhatalmazással, hogy jogsértési eljárásokat kezdeményezzen azokkal a tagállamokkal szemben, amelyek állítólagosan nem tették meg az ahhoz szükséges intézkedéseket, hogy egy harmadik pillér keretében elfogadott tanácsi kerethatározat rendelkezéseinek megfeleljenek, e

¹ Az Európai Unió Tanácsának Főtitkárságától kapott adat

² *idem*

³ Az Európai Bíróságnak a C-105/03. sz. Pulpino ügyben 2005. június 16-án hozott ítélete, HL C 193., 2005.8.6., 3. o.

jelentés jellege és célja a tizenegy tagállam által meghozott átültetési intézkedések értékelésére korlátozódik.

2. ÉRTÉKEKELÉS

1. cikk – Fogalommeghatározások

Az 1. cikk pl. az alábbi fogalmakat határozza meg: „határozat”, „pénzbüntetés”, „kibocsátó állam”, „végrehajtó állam”.

Csehország, Magyarország és Hollandia az összes említett fogalmat átültette, a legtöbb tagállam (AT, DK, EE, FI, FR, SI) azonban csak a „határozat” és a „pénzbüntetés” meghatározását. Litvánia és Lettország csak a „pénzbüntetés” fogalmát ültette át. Több átültető jogszabály nem tartalmaz rendelkezéseket e meghatározások bizonyos elemeiről. Ezek közül az a legfontosabb, hogy a cseh nemzeti jogszabályban nem ismerik el a jogi személyek felelősségét⁴.

2. cikk – A hatáskörrel rendelkező hatóságok meghatározása

E cikk arra kötelezi a tagállamokat, hogy tájékoztassák a Tanács Főtitkárságát és a Bizottságot arról, hogy e kerethatározat alkalmazásában mely nemzeti hatóságok rendelkeznek hatáskörrel. Valamennyi tagállam kijelölhet egy vagy több, a határozatok továbbításáért és átvételéért felelős és a hatáskörrel rendelkező hatóságokat segítő központi hatóságot, amennyiben ez az adott tagállam belső rendszerének felépítéséből adódóan szükségesnek bizonyul.

Néhány tagállam esetében a nemzeti bíróságok töltik be a határozatok kibocsátásáért vagy végrehajtásáért felelős, hatáskörrel rendelkező hatóság szerepét (AT, CZ, HU, LT, LV, SI). Más tagállamokban a központi hatóságot jelölték ki a kibocsátó vagy végrehajtó hatóság szerepére. Ez a helyzet Dánia, Észtország (igazságügyi minisztérium), valamint Hollandia (leeuwardeni államügyész) esetében. Franciaországban az ügyészség a határozatok kibocsátásáért felelős, hatáskörrel rendelkező hatóság, illetve az államügyészek illetékesek azok végrehajtására.

Az alábbi országokban központi hatóságot jelöltek ki a dokumentumok továbbítására: CZ, HU, LT, LV és SI (igazságügyi minisztérium).

Finnország a jogszabályok nyilvántartási központját jelölte meg a 2. cikk szerinti hatáskörrel rendelkező hatóságként.

3. cikk – Alapvető jogok

A kerethatározatnak – annak 3. cikke szerint – nem lehet olyan hatása, amely módosítja a Szerződés 6. cikkében foglalt alapvető jogok és alapvető jogelvek tiszteletben tartására vonatkozó kötelezettséget.

⁴ Eddig nem kaptunk a 20. cikk (2) bekezdésének b) pontja szerinti olyan nyilatkozatot, hogy a kerethatározat hatályba lépésétől számított legfeljebb öt évig korlátozzák a jogi személyek felelősségére vonatkozó rendelkezések alkalmazását.

Több tagállam (DK, FR, NL) szerint e cikket nem szükséges átültetni. Ausztria és Magyarország úgy hajtotta végre ezt a rendelkezést, hogy ilyen esetben kötelezővé tette a végrehajtás megtagadását. Néhány tagállam (LT, SI) ezzel kapcsolatosan nemzeti jogszabályra hivatkozott. Finnország úgy ültette át ezt a rendelkezést, hogy a határozat végrehajtása megtagadásának okaként határozta meg azt az esetet, amikor alapos gyanú áll, hogy a határozat kibocsátását eredményező eljárás során megsértették a szabályszerű eljárás garanciáit.

4. cikk – A határozatok továbbítása és a központi hatóság megkeresése

E cikk szerint a szóban forgó határozat, egy tanúsítvánnyal együtt, továbbítható azon tagállam hatáskörrel rendelkező hatóságainak, amelyben az a természetes vagy jogi személy, akinek a terhére a határozatot hozták, vagyonnal vagy jövedelemmel rendelkezik, ahol szokásos tartózkodási helye, illetve jogi személy esetében bejegyzett székhelye található. A dokumentumok továbbítására közvetlenül a hatáskörrel rendelkező hatóságok között kerül sor.

Csehország, Finnország, Magyarország Litvánia, Lettország, és Hollandia végrehajtási jogszabályában a 4. cikk összes elemét átültette. Ausztria, Dánia, Franciaország és Szlovénia csak részben hajtotta végre ezt a rendelkezést.

Észtországban a büntetések azon természetes személyekkel kapcsolatosan hajthatók végre, akik a kibocsátó tagállam állampolgárai vagy állandó lakosai, illetve akik az említett tagállam területén tartózkodnak, azonban nem adják ki őket, továbbá azon jogi személyek tekintetében is, amelyeket a végrehajtó tagállam területén vettek nyilvántartásba.

5. cikk – Alkalmazási kör

E cikk azon bűncselekmények listáját tartalmazza, amelyek esetében – amennyiben a kibocsátó tagállamban büntetendőek – a határozatokat a cselekmény kettős büntethetőségének mérlegelése nélkül el kell ismerni és végre kell hajtani. A végrehajtó tagállam az összes többi bűncselekmény esetében mérlegelhet. A lista felöleli azt a 32 bűncselekményt, amelyet más kerethatározatok (pl. az európai elfogatóparancs) már tartalmaztak, illetve néhány újat, közelebbről az alábbiakat:

- olyan magatartás, amely sérti a közúti közlekedés szabályait, beleértve a vezetési- és pihenőidőre, valamint a veszélyes anyagokra vonatkozó rendelkezések megszegését,
- csempészet,
- szellemi tulajdonjogok megsértése,
- személy elleni erőszakkal fenyegetés és személy elleni erőszakos cselekmények, beleértve a sporteseményeken elkövetett erőszakos cselekményeket,
- bűncselekménnyel okozott kár,
- lopás,

- az EK-Szerződés alapján vagy az EU-Szerződés VI. címe alapján elfogadott jogi aktusokból eredő kötelezettségek végrehajtása céljából a kibocsátó állam által megállapított bűncselekmények.

Ausztria, Dánia, Észtország, Finnország, Franciaország, Magyarország, Litvánia, Hollandia átültette a listát. Csehország Lettország és Szlovénia esetében pedig a lista egy részét nem csatolták.

6. cikk – A határozatok elismerése és végrehajtása

A 6. cikk szerint a szóban forgó határozatot minden további alaki követelmény nélkül el kell ismerni, és haladéktalanul meg kell tenni a végrehajtáshoz szükséges valamennyi intézkedést.

Csehország, Dánia, Finnország, Franciaország, Lettország és Hollandia végrehajtotta ezt a rendelkezést. Ausztria, Észtország, Magyarország, Litvánia és Szlovénia részlegesen ültette át azt. A tagállamok általában nem jelezték a végrehajtás határidejét.

7. cikk – Az elismerés és a végrehajtás megtagadásának okai

A 7. cikk számos olyan okról rendelkezik, amelyek alapján megtagadhatják az elismerést vagy a végrehajtást. Az e cikkben felsorolt valamennyi ok opcionális.

Ezek a következők:

- a tanúsítvány bemutatása nem történt meg, vagy a tanúsítvány hiányos, illetve nyilvánvalóan nem felel meg a határozatban foglaltaknak (az alábbi országok választási lehetőségként ültették át: FI, FR, HU; az alábbiak pedig kötelezőként: AT, CZ, DK, LT, LV, NL, SI; Észtország részben kötelezőként, részben választhatóként)
- *non bis in idem* (az alábbi országok választási lehetőségként ültették át: DK, FI; az alábbiak pedig kötelezőként: AT, CZ, EE, FR, HU, LT, LV, NL, SI)
- a kettős büntethetőség elve (az alábbi országok választási lehetőségként ültették át: DK, FI; az alábbiak pedig kötelezőként: AT, CZ, EE, FR, HU, LT, LV, NL, SI)
- a végrehajtás elévült (az alábbi országok választási lehetőségként ültették át: DK, FI; az alábbiak pedig kötelezőként: AT, CZ, EE, FR, HU, LT, LV, NL, SI)
- a területiség elve (az alábbi országok választási lehetőségként ültették át: FI, FR, HU, NL; az alábbiak pedig kötelezőként: AT, CZ, DK, LV, SI; Észtország és Litvánia nem ültette át)
- mentesség (az alábbi ország választási lehetőségként ültette át: Finnország; az alábbiak pedig kötelezőként: AT, CZ, DK, EE, FR, HU, LT, LV, NL, SI)
- a büntetőjogi felelősség korhatára (az alábbi ország választási lehetőségként ültette át: Finnország; az alábbiak pedig kötelezőként: AT, CZ, DK, EE, FR, HU, LT, LV, NL, SI)
- az ügyben érintett személy jogai (az alábbi ország választási lehetőségként ültette át: Finnország; az alábbiak pedig kötelezőként: AT, CZ, DK, EE, FR, LT, LV, NL, SI; Magyarország nem ültette át)

- a pénzbüntetés kevesebb mint 70 EUR (az alábbi országok választási lehetőségként ültették át: FI, FR, NL; az alábbiak pedig kötelezőként: AT, CZ, EE (1000 kroon), DK, HU, LT, LV, SI)

Hat tagállam által megállapított további okok

- Csehország nyilatkozata szerint, mivel belső jogszabályai nem ismerik el a jogi személyek felelősségét, az ilyen irányú megkeresések végrehajtását megtagadják⁵;
- Észtország tekintetében az alábbiak tartoznak a további okok közé: olyan bírósági határozat, amely még nem lépett hatályba; olyan bíróság által hozott határozat, amely nem tekinthető függetlennek (Észtország különbséget tesz saját állampolgárainak és az EU többi polgárának ügyei között);
- Finnország az alábbi további kötelező okkal egészítette ki a listát: amennyiben alapos gyanú áll fenn, hogy a határozat kibocsátását eredményező eljárás során megsértették a szabályszerű eljárás garanciáit;
- Magyarország az alábbi néhány további kötelező okról tett említést: a tagállami határozat alapját képező bűncselekmény magyar joghatóság alá tartozik (a büntető törvénykönyv 3. és 4. cikke); valamint a bűncselekményre kiterjed a magyar jog szerinti közkegyelem hatálya. További okot jelent, ha a külföldi határozat hatályba lépése óta egy év telt el, és az elévülési határidő már lejárt. Ez nem jelent akadályt az elévülési időszak során megkezdett végrehajtás esetében;
- Lettország az alábbi kötelező okokkal bővítette a listát: amennyiben okkal feltételezhető, hogy a pénzbüntetést fajra, vallási vagy etnikai hovatartozásra, nemre vagy politikai véleményre tekintettel szabták ki, továbbá akkor is, ha a határozat végrehajtása Lettország nem lehetséges;
- Szlovénia két további okot sorolt fel: amennyiben okkal feltételezhető, hogy a pénzbüntetést fajra, nemre, politikai vagy vallási meggyőződésre tekintettel szabták ki, továbbá ha a végrehajtás ellentétes lenne a szlovén alkotmánnyal.

8. cikk – A fizetendő összeg meghatározása

E cikk arra a helyzetre vonatkozik, amikor a határozatban említett cselekményeket nem a kibocsátó tagállam területén követték el. Ilyen esetben a végrehajtó állam úgy határozhat, hogy a nemzeti joga szerint az ugyanolyan jellegű cselekmények tekintetében előírt legmagasabb összegre csökkenti a kiszabott büntetés összegét, amennyiben a cselekmény ezen állam joghatósága alá tartozik. Szükség esetén a végrehajtó állam hatáskörrel rendelkező hatósága a büntetés összegét, a büntetés kiszabásának napján érvényes átváltási árfolyamon, a végrehajtó állam hivatalos pénznemére váltja át.

Ausztria, Csehország, Dánia, Finnország, Franciaország, Magyarország, Litvánia, Hollandia, Szlovénia átváltotta ezt a rendelkezést; Észtország pedig nem. Lettország kizárólag a pénznem átváltását említette.

⁵ Eddig nem kaptunk a 20. cikk (2) bekezdésének b) pontja szerinti olyan nyilatkozatot, hogy a kerethatározat hatályba lépésétől számított legfeljebb öt évig korlátozzák a jogi személyek felelősségére vonatkozó rendelkezések alkalmazását.

9. cikk – A végrehajtásra vonatkozó jog

A 9. cikk szerint a határozat végrehajtását a végrehajtó állam joga a végrehajtó államnak a pénzbüntetésekre vonatkozó jogi szabályozásával megegyező módon szabályozza. Azokban az esetekben, amikor a büntetést teljes egészében vagy részben megfizették, azt teljes egészében le kell vonni a végrehajtó állam által végrehajtandó összegből.

Mindenesetre a jogi személyekre kiszabott pénzbüntetést akkor is végre kell hajtani, ha a végrehajtó állam nem ismeri el a jogi személyek büntetőjogi felelősségének elvét.

Ausztria, Finnország, Franciaország, Hollandia és Szlovénia átültette ezt a cikket. Dánia, Észtország, Magyarország, Litvánia és Lettország csak részben tette meg ezt.

E cikk részleges végrehajtása a jogi személyekre vonatkozó (3) bekezdés átültetésének elmulasztásából következett. Néhány tagállam ezzel kapcsolatosan nemzeti jogszabályra hivatkozott (AT, FR, NL). Csehországban a belső jogszabályok nem ismerik el a jogi személyek felelősségét⁶.

10. cikk – Szabadságvesztés vagy más, alternatív szankciók a pénzbüntetés meg nem fizetése esetén

Amennyiben egy határozat végrehajtása részben vagy teljes egészében nem lehetséges, a végrehajtó állam alternatív – többek között szabadságelvonással járó – szankciókat alkalmazhat, ha törvényei ilyen esetek tekintetében így rendelkeznek, és a kibocsátó állam a 4. cikkben említett tanúsítványban engedélyezte ilyen alternatív szankciók alkalmazását. Az alternatív szankciók súlyát a végrehajtó állam jogával összhangban kell meghatározni, de az nem haladhatja meg a kibocsátó állam által továbbított tanúsítványban szereplő büntetési tétel felső határát.

Ausztria, Csehország, Magyarország, Litvánia és Szlovénia átültette ezt a rendelkezést. Lettország esetében a rendelkezések némelyikét nem csatolták. Észtország a pénzbüntetés szabadságvesztésre vagy közérdekű munkára változtatását írta elő.

Egyes tagállamok úgy nyilatkoztak, hogy nemzeti jogrendszerük alapján saját területükön vagy külföldön (FI, FR), vagy pedig kizárólag saját területükön (DK) nem nyílt lehetőség alternatív büntetések alkalmazására. Hollandia átültette ezt a rendelkezést. A holland bírók az alábbi feltételek alapján engedélyezhetik a szabadságvesztést: a pénzbüntetést kiszabó, hatáskörrel rendelkező hatóság határozatában azt is feltüntette, hogy a szankciók végrehajtásának elmulasztása esetén lehetőség van a szabadságvesztés alkalmazására; az elítélt nem fizette meg a pénzbüntetést, és nincs egyéb mód annak végrehajtására; valamint a kibocsátó hatóság egyetért a szabadságvesztésnek a pénzbüntetés lehetséges alternatívájaként való alkalmazásával.

11. cikk – Közkegyelem, egyéni kegyelem, az ítélet felülvizsgálata

⁶ Eddig nem kaptunk a 20. cikk (2) bekezdésének b) pontja szerinti olyan nyilatkozatot, hogy a kerethatározat hatályba lépésétől számított öt évig korlátozzák a jogi személyek felelősségére vonatkozó rendelkezések alkalmazását.

E cikk szerint mind a kibocsátó állam, mind pedig a végrehajtó állam közkegyelmet vagy egyéni kegyelmet gyakorolhat, azonban a határozat felülvizsgálatára vonatkozó bármely kérelem tárgyában kizárólag a kibocsátó állam határozhat.

Egyes tagállamok átültették ezt a cikket (FI, NL). A cseh és dán végrehajtási rendelkezések kizárólag a saját területükön gyakorolt egyéni kegyelemre vonatkoznak. Litvánia az egyéni és a közkegyelem tekintetében átültette ezt a rendelkezést, a felülvizsgálatra azonban nem tett hivatkozást. Az észti jogszabályok szerint a kibocsátó államnak kell közkegyelmet vagy egyéni kegyelmet gyakorolnia, valamint a határozat felülvizsgálatát elvégeznie. Lettország arról tett említést, hogy amennyiben a kibocsátó tagállam közkegyelemről vagy egyéni kegyelemről határoz, az kötelező Lettország számára. Ausztria és Szlovénia a megtagadás kötelező okaként ültette át a közkegyelemre és egyéni kegyelemre vonatkozó rendelkezést (továbbá Szlovénia ebben a tekintetben a belső jogára hivatkozott). A felülvizsgálat vonatkozásában Ausztria azt nyilatkozta, hogy ezt a rendelkezést nem szükséges átültetni.

Magyarország nem ültette át ezt a cikket. Ezt Franciaország sem tette meg, azonban belső jogának vonatkozó hatályos rendelkezéseire hivatkozott.

12. cikk – A végrehajtás megszüntetése

E cikk azt a kötelezettséget írja elő, hogy haladéktalanul tájékoztassák a végrehajtó állam hatáskörrel rendelkező hatóságát minden olyan döntésről vagy intézkedésről, amelynek eredményeként a határozat végrehajthatósága megszűnik, vagy bármely más okból azt a végrehajtó államtól visszavonják. E tájékoztatás következtében a végrehajtó állam köteles azonnal megszüntetni a határozat végrehajtását.

Ausztria, Csehország, Dánia, Finnország, Franciaország, Magyarország, Litvánia, Lettország, Hollandia és Szlovénia teljes egészében átültette ezt a rendelkezést. Észtország nem hajtotta végre ezt a cikket.

13. cikk – A határozatok végrehajtásából befolyó pénzüsszegek jogosultja

E cikk megállapítja, hogy a határozatok végrehajtásából befolyó pénzüsszegek a végrehajtó államot illetik meg, kivéve, ha erről a kibocsátó és a végrehajtó állam – különösen amennyiben a sértett az eljárásban nem lehet magánfél – eltérően állapodott meg.

Ausztria, Csehország, Dánia, Finnország, Franciaország, Magyarország, Lettország, Hollandia, Szlovénia átültette ezt a cikket. Észtország és Litvánia nem hajtotta végre a rendelkezést.

14. cikk – A végrehajtó állam részéről történő tájékoztatás

E cikk szerint végrehajtó állam hatáskörrel rendelkező hatósága haladéktalanul tájékoztatja a kibocsátó állam hatáskörrel rendelkező hatóságát a határozat elismerésére és végrehajtására vonatkozó döntésről.

Ausztria, Csehország, Finnország, Magyarország, Litvánia, Lettország, Hollandia, Szlovénia végrehajtotta ezt a cikket. A pénzbüntetés átváltoztatásától eltekintve – amiről a franciaországi belső jog nem rendelkezik – Franciaország átültette a cikket.

Észtország nem hajtotta végre ezt a rendelkezést. Dánia kijelentette, hogy e rendelkezés átültetést nem tesz szükségessé.

15. cikk – A határozat továbbításának következményei

E cikk azokat az eseteket szabályozza, amikor kivételesen a kibocsátó állam végezheti a végrehajtást.

Észtországon kívül az összes értesítést küldő tagállam átültette ezt a cikket.

16. cikk – Nyelvek

A 16. cikk megállapítja, hogy a tanúsítványt le kell fordítani a végrehajtó állam hivatalos nyelvére, illetve hivatalos nyelveinek egyikére. Azonban bármely tagállam bármikor kijelentheti, hogy egy vagy több más hivatalos nyelven is elfogadja a tanúsítványt.

A tagállamok többsége megköveteli a saját hivatalos nyelvére történő fordítást (AT, CZ, DK, FR, HU). Mások ezenfelül az angol nyelvű változatot is elfogadják (EE, LT, LV, NL, SI). Finnország finnül, svédül vagy angolul fogadja el a tanúsítványokat, illetve más nyelveken is, amennyiben ez nem hátráltatja a tanúsítvány jóváhagyását.

17. cikk – Költségek

E cikk megállapítja, hogy a tagállamok nem követelik egymástól az e jogi aktus alkalmazásából eredő költségek megtérítését. Ausztria, Csehország, Finnország, Hollandia, Szlovénia átültette ezt a cikket, Észtország, Magyarország és Lettország pedig nem. Dánia, Franciaország és Litvánia kijelentette, hogy e rendelkezés átültetését nem tesz szükségessé.

3. KÖVETKEZTETÉSEK

Ebben a szakaszban nem értékelhető teljes körűen, hogy az Európai Unió tagállamai milyen mértékben hajtották végre belső jogukban a 2005. február 24-i 2005/214/IB tanácsi kerethatározatot. Az átültetés nem megfelelő, mivel csak 11 tagállam küldött értesítést.

A nemzeti végrehajtási rendelkezések általában megfelelnek a kerethatározatnak, különösen a legfontosabb kérdések, pl. a kettős büntethetőség ellenőrzésének megszüntetése, valamint a határozatok további alaki követelmények nélküli elismerése tekintetében. Sajnos az elismerés vagy a végrehajtás megtagadására vonatkozó okok elemzése ismét azt támasztotta alá, hogy bár majdnem mindegyik tagállam átültette ezeket, erre főként kötelező okok formájában került sor. Ráadásul néhány további okkal is kiegészítették azokat. Ez a gyakorlat pedig egyértelműen ellentétes a kerethatározattal.

A Bizottság felszólítja a tagállamokat, hogy vegyék figyelembe ezt a jelentést, és ragadják meg a lehetőséget, hogy – a kerethatározat 20. cikke szerinti kötelezettségeik teljesítése érdekében – a Bizottság és a Tanács Főtitkársága számára biztosítsák valamennyi további lényeges információt. A Bizottság ezenfelül arra ösztönzi azokat a tagállamokat, amelyek jelezték, hogy vonatkozó jogszabályokat készítenek elő, hogy a lehető leghamarabb iktassák törvénybe és jelentsék be ezeket a tagállami intézkedéseket.